

her. Rigsdagens Medlemmer er ikke en Forsamling af Jurister, der kan dømme i dette Spørgsmaal. Derfor er en fortsat juridisk Diskussion, hvor vi kaster det ene juridiske Argument efter det andet i Hovedet paa hinanden, noget, som ikke kan virke paa det store Flertal af dette Tings Medlemmer, som ikke har de juridiske Forudsætninger for at kunne bedømme Sagen. Det maa være den almindelige Menneskekundskab, der her gør sig gældende, og ud fra dette tror jeg, at man roligt kan anbefale Tingets Medlemmer at stemme for de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Formanden: Da man nu fra de forskellige Sider har udtalt sig udførligt om Ændringsforslagene, henstiller jeg til ærede efterfølgende Talere at udtale sig saa kort som muligt.

Ordføreren (Kr. Kristensen): Jeg tænker, jeg har Forsamlingens Tilslutning, naar jeg siger, at jeg skal fatte mig i største Korthed.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som nu er bragt ind i Sagen, nemlig den juridiske Side, skal jeg ikke blande mig i det af gode Grunde. Men jeg vil dog gerne understrege de Ord, som blev sagt af den sidste ærede Taler (C. J. F. Sven), at hele dette Spørgsmaal er ikke saa meget et strengt juridisk Spørgsmaal som et rent praktisk Spørgsmaal, og jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Axel Møller, at det vilde jo slet ingen Skade være til, slet ingen Forklejnelse for det ærede Medlem, om han ogsaa forstod at se Sagen fra den Side. Jeg har nærmest faaet Indtrykket af, at det har han ingen Forstaaelse af. Maa jeg endvidere sige, at det, vi staar her og skal tage Stilling til, efter mit Skøn er, hvad vi i denne Sag mener er rimeligt og forsvarligt. Om Loven saa juridisk kan omstødes, det bliver jo til syvende og sidst et Spørgsmaal, vi slet ikke skal blande os i, og jeg synes, at naar vi vil indrømme — som ogsaa det ærede Medlem Hr. Axel Møller vilde indrømme —, at det er en Nødvendighed at faa Loven revideret, dels fordi det er nødvendigt at faa bedre Kontrolbestemmelser, men ogsaa for at opnaa en Besparelse, saa kan jeg med min bedste Villie ikke forstaa, at det ærede Medlem

ikke med god Samvittighed kan stemme for Lovforslaget og lade det juridiske være ude i Fremtiden. For det ærede Medlem ved jo dog, at der er Jurister, som efter min Mening godt kan stilles ved Siden af det ærede Medlem, hvad juridiske Kundskaber angaar, der gaar ind for en aldeles modsat Opfattelse.

Med det samme skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. Borgbjerg gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem omtalte Ændringsforslaget under Nr. 3 og beklagede, at det var fremkommet paa et temmelig sent Stadium. Heroverfor skal jeg gøre opmærksom paa, at det er sikkert 6 Uger siden, det Ændringsforslag fremkom trykt, og det var fremkommet mundtligt noget før, saa jeg synes egentlig ikke, at det kan være kommet helt bag paa det ærede Medlem. Det er muligt, at det ærede Medlem paa det Tidspunkt har haft saa travlt med at styre Verdenspolitikken i Genève, at han ganske har glempt det hjemlige, men det ærede Medlem kan ikke rette nogen Bebrejdelse mod Udvalget for, at dette Ændringsforslag er kommet frem paa et for sent Tidspunkt. Det ærede Medlem har haft udmærket god Tid til at sætte sig ind i det.

Endvidere talte det ærede Medlem om de forskrækkelige Ting, der kan ske, naar dette Ændringsforslag vedtages. Jeg tror nu ikke, der sker saa forfærdelig store Ting, andet end det, at vi faar en anden Bedømmelse i Fremtiden. Naar det ærede Medlem vil paaberaabe sig Invalideforsikringsrettens Udtalelse om Sagen, saa er det jo slet ikke med Hensyn til Bedømmelsen af Invaliditeten, den udtaler sig; det er om den rent praktiske Udformning, den forretningsmæssige Del af dens Arbejde, den udtaler sig. Den mener, at det vil volde adskillige Vanskeligheder, naar den skal til at vurdere paa et andet Grundlag. Og det er jo naturligt og rimeligt; thi naar der har været fastlagt et bestemt Grundlag til Vurdering af Invaliditet, saa vil det volde en Del Vanskeligheder at gaa over til et andet Grundlag; men det er jo dog kun et Overgangsstadium. Og naar, som enhver dog vistnok maa indrømme, Vurderingen af en Mands Arbejdsevne skal stilles i Forhold til, hvad en Mand i den paagældende Alder kan præstere, synes jeg ikke, at vi behøver